

Stk. 5 affattes således: „Nævnet skal, snarest efter at et arbejde er godkendt, tilstille arbejds- og socialministeriet, amtet og vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor meddelelse herom tillige med oplysning om udgifterne til arbejdsløn ved det pågældende arbejde.“

§ 4.

I § 4, stk. 1, ændres „arbejdsministeren“ til „arbejds- og socialministeren“.

I § 4, stk. 2, ændres „arbejdsministerens“ og „arbejdsministeren“ til henholdsvis „arbejds- og socialministerens“ og „arbejds- og socialministeren“.

§ 5.

I § 5 ændres „arbejdsministeriet“ til „amtet, for København og Frederiksberg kommuners vedkommende dog arbejds- og socialministeriet“. Endvidere ændres „ministeriets“ til „arbejds- og socialministeriets“.

§ 6.

§ 6 affattes således:

„Det påhviler kommunen umiddelbart efter arbejdets påbegyndelse at indsende indberetning herom til vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor tillige med meddelelse om arbejdets forventede varighed samt om antallet af de ved arbejdet beskæftigede arbejdere. Dette gælder også endnu ikke godkendte arbejder, hvorom der er eller agtes indgivet andragende om tilskud i medfør af nærværende lov.“

§ 7.

§ 7 affattes således:

„Stk. 1. Denne lov, der træder i kraft den 1. april 1952, gælder ikke for Færøerne.“

Stk. 2. Arbejds- og socialministeren bemyndiges til at lade lov nr. 108 af 22. marts 1949 om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder, som ændret ved nærværende lov, optrykke og bekendtgøre.“

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 332 af 15. december 1934, som oprindelig kun havde gyldighed til 1. april 1936, blev der tilvejebragt hjemmel for, at kommuner, der for at skaffe de i vedkommende kommune bosatte arbejdsløse beskæftigelse i stedet for offentlig hjælp, kunne iværksætte mindre betydelige kommunale arbejder, som ellers ikke eller ikke for tiden ville være blevet bragt til udførelse, således at der på visse betingelser og i et nærmere bestemt omfang kunne erholdes mellemkommunal refusion for udgifterne til arbejdsløn.

Denne lovgivning blev med visse mindre ændringer, således refusion fra den fælleskommunale udligningsfond i stedet for anmeldelse til mellemkommunal refusion, opretholdt indtil 31. marts 1946.

I rigsdagssamlingen 1945—46 fremsatte den daværende arbejds- og socialminister i landstinget et forslag om at gøre denne lovgivning permanent, men da der ikke i landstinget opnåedes enighed om et af socialdemokratiets ordfører fremsat forslag om, at arbejdstiden blev forhøjet til 48 timer ugentlig, faldt lovforslaget bort ved rigsdagens opløsning.

På foranledning af talrige henvendelser til ministeriet besluttede regeringen påny at fremsætte et lovforslag på det heromhandlede område i rigsdagssamlingen 1948—49, og ved lov nr. 108 af 22. marts 1949 blev loven genindført. Under lovforslagets udvalgsbehandling i landstinget var der af et flertal stillet forslag om, at loven, efter at man nu også i denne beskæftigelseslov gik over